

#1 BESTSELLERAUTEUR VAN DE ROYALS

erin watt

Wat als je verliefd wordt op de jongen
die je leven heeft verwoest?

one
small
thing

Erin Watt

one
small
thing

UITGEVERIJ
De Fontein

JEUGD

‘Hé, hondenbeest.’ Ik lach als Morgan, de hond van de Rennicks, over het grasveld aan komt rennen en tegen mijn kaki broek op springt.

‘Morgan, kom hier!’ roept een geërgerde mevrouw Rennick. ‘Sorry, Lizzie,’ zegt ze, terwijl ze zich naar me toe haast om het grote zwarte beest van me af te trekken – met weinig succes. Zij is klein, en hij is een enorme lobbies.

‘Maakt niet uit, mevrouw R. Ik ben dol op Morgan.’ Ik hurk neer om het beest achter zijn oren te krabben. Hij blaft blij en likt mijn wang kletsnat. ‘O, en ik heet nu Beth,’ breng ik mijn buurvrouw in herinnering. Ik ben zeventien en Lizzie is een naam die ik ver, ver achter me wil laten. Helaas vergeet iedereen dat steeds.

‘O ja. Beth. Nou, moedig hem niet aan,’ zegt ze berispelend, en ze trekt aan zijn halsband.

Ik aai hem nog een paar keer over zijn kop voordat ik hem loslaat.

‘Je moeder krijgt een hartverlamming,’ zegt mevrouw Rennick bezorgd.

Ik kijk naar de hondenharen op mijn witte button-downoverhemd, dat al onder de etensvlekken zit van mijn werk. ‘Ik moet me toch omkleden.’

‘Dan nog. Zeg maar tegen haar dat het me spijt.’ Ze sleept Morgan aan zijn halsband mee. ‘Ik zal voortaan beter op hem letten.’

‘Nee, hoeft niet,’ zeg ik. ‘Ik pak alle tijd met Morgan die ik

krijgen kan. Het geeft niet als ik op mijn kop krijg. Bovendien is er geen reden meer dat we zelf geen huisdier kunnen nemen.' Ik steek mijn kin naar voren.

De reden voor ons huisdiervrije huis bestaat al drie jaar niet meer, ook al willen mijn ouders dat niet erkennen.

Mevrouw Rennick zwijgt even. Ik weet niet of ze bestraffende woorden binnenhoudt tegen mij omdat ik te hard ben, of over mijn moeder omdat ze te streng is. En daarom ben ik te laf om aan te dringen.

'Ze heeft vast haar redenen,' zegt mevrouw Rennick uiteindelijk, en ze zwaait slapjes naar me. Ze wil hier niet bij betrokken raken. Slimme keus. Ik wilde dat ik er zelf ook niet bij betrokken was.

Morgan en mevrouw Rennick verdwijnen in hun garage. Ik draai me om en kijk naar mijn huis, wensend dat ik ergens anders was.

Ik check mijn telefoon. Geen berichtjes van mijn beste vriendin Scarlett. We hebben het er vanochtend over gehad om vanavond na mijn dienst bij de Ice Cream Shoppe uit te gaan. Maandag begint de school weer. Voor Scarlett is de pretzomer dan voorbij. Voor mij betekent het dat ik weer één dag dichterbij de echte vrijheid ben.

Ik draai met mijn nek en probeer de spanning uit mijn schouders te krijgen die er altijd in kruipt zodra ik mijn huis zie. Met een diepe zucht dwing ik mijn voeten om door te lopen.

Binnen sijpelt 'Bad Blood' van Taylor Swift de bijkeuken in. Mams playlist staat op een eeuwige 2015-loop met Sam Smith, Pharrell en One Direction, toen One D nog vijf leden had. Ik trek mijn lelijke zwarte werkschoenen uit en gooi mijn tas op het bankje.

'Ben jij dat, Lizzie?'

Gaat ze er soms dood aan als ze me Beth noemt? Al was het maar één keer?

Ik knarsetand. ‘Ja, mam.’

‘Ruim je plek daar eens op. Het wordt er rommelig.’

Ik kijk naar mijn deel van het bijkeukenbankje. Zo rommelig is het niet. Er hangen een paar jassen aan de haken, er ligt een stapel boeken van Sarah J. Maas die ik voor de tachtigste keer aan het lezen ben, een doosje pepermunt, een bodyspray die Scarlett voor me heeft gekocht bij de laatste uitverkoop van Victoria’s Secret en wat dingen voor school.

Ik onderdruk een zucht, stapel alles boven op de boeken en loop de keuken in.

‘Heb je opgeruimd?’ vraagt mam zonder op te kijken van de wortels die ze aan het snijden is.

‘Ja.’ Het eten ziet er onappetijtelijk uit, maar dat geldt eigenlijk voor alle etenswaar als ik klaar ben met werken.

‘Zeker weten?’

Ik schenk een glas water voor mezelf in. ‘Ja, mam. Ik heb opgeruimd.’

Blijkbaar ben ik niet geloofwaardig, want ze legt haar mes neer en stapt de bijkeuken in. Twee tellen later hoor ik: ‘Lizzie, ik dacht dat je had opgeruimd.’

Urgh. Ik zet met een klap het glas water neer en ga naar haar toe. ‘Heb ik ook gedaan,’ zeg ik, en ik wijs naar het nette stapeltje spullen en boeken.

‘En dit dan?’

Ik volg haar wijzende vinger naar de *messenger bag* aan de haak in het gedeelte naast het mijne. ‘Wat is daarmee?’

‘Je tas hangt op Rachels plek,’ zegt ze. ‘Je weet dat ze dat niet leuk vond.’

‘Dus?’

‘Dus? Haal hem daar weg.’

‘Waarom?’

‘Waarom?’ Haar gezicht wordt gespannen en haar ogen puilen uit. ‘Waarom? Je weet waarom. Haal hem daar nu weg!’

‘Ik... Oké, best.’ Ik pak puffend de tas en gooi hem in mijn

eigen gedeelte. ‘Zo. Ben je nu tevreden?’

Mam perst haar lippen op elkaar. Ze houdt een of andere bijtende opmerking binnen, maar de woede in haar ogen is duidelijk genoeg. ‘Je zou beter moeten weten,’ zegt ze voordat ze zich abrupt omdraait. ‘En veeg dat hondenhaar van je kleren. We laten geen dieren toe in dit huis.’

Kwade weerwoorden bouwen zich op in mijn mond, verstikken mijn keel, vullen mijn hoofd. Ik moet mijn kiezen zo hard op elkaar bijten dat ik het in mijn kaken voel. Als ik dat niet doe, komen die woorden naar buiten. De nare woorden. De woorden waardoor ik ongevoelig, egoïstisch en jaloers overkom.

En misschien ben ik dat allemaal wel. Misschien wel. Maar ik ben degene die nog leeft, en zou dat niet ook iets moeten uitmaken?

God, ik kan niet wachten tot ik mijn diploma heb. Ik kan niet wachten tot ik het huis uit kan. Ik kan niet wachten tot ik vrijkom uit deze stomme, verschrikkelijke klotegevangenis.

Ik ruk aan mijn overhemd. Er springt een knoopje af en het tinkelt op de tegelvloer. Ik vloek stilletjes. Nu moet ik mam smeken om hem er vanavond weer aan te zetten, want ik heb maar één werkoverhemd. Nou, de pot op. Wat maakt het uit? Wat maakt het uit of ik een schoon overhemd heb? Als een paar hondenharen en wat chocoladesaus zó aanstootgevend zijn, kijken de klanten van de Ice Cream Shoppe maar de andere kant op.

Ik prop mijn vuile overhemd in de wastafel in de bijkeuken en trek ook mijn broek uit. Dan slenter ik in mijn ondergoed de keuken in.

Mam maakt een walgend keelgeluid.

Als ik op het punt sta de trap op te lopen, vangt een stapel witte enveloppen op het aanrecht mijn blik. Dat handschrift komt me bekend voor.

‘Wat is dit?’ vraag ik met een onbehaaglijk gevoel.

‘Je universiteitsinschrijvingen,’ antwoordt ze zonder enige emotie in haar stem.

Een gevoel van afgrijzen werfelt door me heen. Mijn maag draait in een knoop en ik staar naar de enveloppen, naar het handschrift, naar de afzender. Wat doen die hier? Ik ren ernaartoe en begin erdoorheen te bladeren: USC, University of Miami, San Diego State, Bethune-Cookman University.

De dam van emoties die ik tot nu toe amper heel heb kunnen houden, breekt door. Ik sla met mijn hand op de stapel enveloppen. ‘Waarom heb jij deze?’ vraag ik kwaad. ‘Ik had ze in de brievenbus gedaan.’

‘En ik heb ze er weer uit gehaald,’ zegt mam, nog steeds kijkend naar de worteltjes op het aanrecht.

‘Waarom? Waarom zou je dat doen?’ Ik voel de tranen opkomen, zoals altijd gebeurt wanneer ik kwaad of overstuur ben.

‘Waarom zou je je aanmelden? Je gaat er toch niet heen.’ Ze pakt een ui.

Ik leg mijn hand op haar pols. ‘Hoe bedoel je, ik ga er toch niet heen?’

Ze plukt mijn hand van haar pols en kijkt met een hooghartige, kille blik in mijn kwade ogen. ‘Wij betalen je lesgeld, dus bepalen wij waar je heen gaat: Darling College. En je hoeft geen inschrijfformulieren meer aan te vragen. We hebben die voor Darling al voor je ingestuurd. Je acceptatiebrief zou ergens in oktober moeten binnenkomen.’

Darling is zo’n internetuniversiteit waar je betaalt voor je bul. Het is geen echte school. Niemand neemt een bul van Darling serieus. Toen ze me van de zomer vertelden dat ze wilden dat ik daar ging studeren, dacht ik dat het een grap was.

Mijn mond valt open. ‘Darling? Dat is niet eens een echte universiteit. Dat is –’

Ze zwaait met haar mes. ‘Einde discussie, Elizabeth.’

‘Maar –’

‘Einde discussie, Elizabeth,’ herhaalt ze. ‘We doen dit voor jouw bestwil.’

Ik gaap haar aan. ‘Me hier vasthouden is voor mijn eigen bestwil? Diploma’s van Darling zijn geen stuiver waard!’

‘Je hebt geen diploma nodig,’ zegt mam. ‘Je gaat in de ijzerwarenhandel van je vader werken, en als hij met pensioen gaat neem jij het over.’

De rillingen lopen me over de rug. Oh my God. Ze willen me hier eeuwig vasthouden. Ze laten me nooit meer gaan.

Mijn droom van vrijheid is uitgedoofd als een gesmoorde kaarsvlam.

De woorden tuimelen naar buiten. Het is niet mijn bedoeling, maar ik kan ze niet binnenhouden. ‘Ze is dood, mam. Ze is al drie jaar dood. Mijn tas aan haar haak weerhoudt haar er niet van om thuis te komen. Zelfs als ik geen hond heb zal ze niet uit het graf terugkomen. Ze is dood. Ze is dóód!’ schreeuw ik.

Pets.

Ik zie haar hand niet aankomen. Hij raakt mijn wang. Haar trouwring raakt mijn lip.

Ik ben zo verbaasd dat ik stilval, en dat was natuurlijk ook de bedoeling.

Haar ogen worden groot. We staren elkaar aan, allebei met zwoegende borst.

Ik breek als eerste en ren de keuken uit. Rachel is dan misschien dood, maar in dit huis is haar geest levender dan ik.

2

‘Ik wil er niet heen.’ Scarletts ferme toon wankelt niet.

We staan al twintig minuten bij de benzinepomp te discussiëren over onze plannen, en mijn beste vriendin bindt niet in.

Ik ook niet. Mijn wang bonst nog steeds van de klap van mijn moeder.

De meiden die ons voor een feestje hebben uitgenodigd, leunen tegen de zijkant van een zwarte Jeep zonder dak, en hun dik opgemaakte gezichten staan afkeurend. De donkerharige jongen achter het stuur kijkt ongeduldig. Het verbaast me dat ze hier nog zijn. Ik bedoel, ze kennen ons niet eens. Hun uitnodiging was het gevolg van vijf seconden kletsen in het chipsgangpad nadat ik tegen die blonde zei dat ze een mooie blouse aanhad.

‘Best. Ga dan niet mee,’ zeg ik tegen Scarlett.

Haar bruine ogen staan opgelucht. ‘O, oké, mooi. Dus we gaan niet?’

‘Nee, jij gaat niet.’ Ik til mijn kin op. ‘Ik wel.’

‘Lizzie –’

‘Beth,’ kap ik haar scherp af.

De geïrriteerde blik in haar ogen ontgaat me niet. ‘Beth,’ corrigeert ze zichzelf, en ze rekt die ene lettergreep uit alsof het haar moeite kost om hem te zeggen.

Net als mijn ouders kan mijn beste vriendin nog niet zo wennen aan mijn nieuwe naam. Scarlett vindt de naam Lizzie helemaal niet kinderachtig. Zij vindt het kinderachtig om jezelf plotseling anders te willen noemen terwijl je al je hele

leven Lizzie heet. Dat was haar reactie toen ik aan het begin van de zomer aankondigde dat ik van nu af aan Beth wilde heten. Maar zij heeft makkelijk praten. Scarlett is een stoere naam. Wie zou die ooit willen veranderen?

‘Je kent die meiden niet eens,’ voert ze aan.

Ik haal mijn schouders op. ‘Dan leer ik ze wel kennen.’

‘Beth,’ zegt ze ongelukkig. ‘Kom op.’

‘Alsjeblieft, Scar,’ zeg ik net zo ongelukkig. ‘Ik heb hier behoefte aan. Na wat er vandaag is gebeurd heb ik gewoon behoefte aan een avondje mafheid en lol zonder dat ik verder ergens aan hoeft te denken.’

Haar gezicht verzacht. Ze weet alles van de klap en het verraad met de universiteitsinschrijvingen, want het is het enige waarover ik gepraat heb sinds ik vanavond bij haar huis aankwam. Ik denk dat ze daarom ook voorstelde om een stukje te gaan rijden. Ze was het beu om me aan te horen. ‘Ik heb echt geen zin om te gaan,’ bekennt ze. ‘Maar ik wil ook niet dat jij alleen gaat.’

‘Het komt wel goed,’ beloof ik. ‘Ik ga er een paar uurtjes heen, kijk hoe het er is, en dan kom ik weer naar jou toe en blijven we de hele nacht op om ijs te eten.’

Ze rolt met haar ogen. ‘Jij mag al het ijs hebben. Ik doe tot maandag een crashdieet. Ik moet er goed uitzien voor mijn eerste dag van het laatste schooljaar.’

Er komt luid getoeter uit de richting van de wachtende Jeep. ‘Yo! Kom op!’ roept de jongen achter het stuur.

‘Tot straks, Scar,’ zeg ik snel. ‘Laat de achterdeur voor me open, oké?’ Dan, voordat ze kan protesteren, ren ik naar de Jeep toe. ‘Ik ga mee,’ zeg ik tegen de meiden, want als ik niet snel iets buiten de perfecte routine van mijn ouders om doe, ontplof ik en blijven er alleen nog maar scherven van me over. Zo voel ik me nu ook echt, alsof ik niets ben dan scherven die mijn ouders aan elkaar hebben geplakt.

‘Het zou tijd worden,’ mompelt een van hen, terwijl de

andere een knalroze kauwgombel blaast.

‘Beth!’ roept Scarlett.

Ik kijk over mijn schouder. ‘Heb je je bedacht?’

Ze schudt haar hoofd. ‘Pas gewoon op jezelf.’

‘Doe ik.’ Ik schuif naast de blondine op de achterbank.

Haar vriendin springt op de passagiersstoel en fluistert iets tegen de bestuurder. Ik buig me opzij en richt me weer tot Scarlett. ‘Als mijn ouders bellen, zeg dan maar dat ik slaap. Ik ben over een paar uur terug, beloofd.’

Ik werp haar een kushandje toe, en na een korte aarzeling doet ze alsof ze hem opvangt en tegen haar wang drukt. Dan loopt ze naar haar auto, en de jongen achter het stuur van de Jeep geeft gas en scheurt de parkeerplaats bij de pomp af.

Terwijl de wind onder mijn haar kruipt en het optilt, vink ik alle zonden af die ik zojuist heb begaan.

Een uitnodiging voor een feestje aannemen van mensen die ik niet ken.

Naar een feestje gaan in een andere stad waar je niet bepaald de witte tuinhekjes en appelbomen ziet van de mooie, veilige stad waar ik woon.

In een auto stappen bij vreemden. Dat is waarschijnlijk de grootste zonde. Mijn ouders sturen me naar een klooster als ze erachter komen.

Maar weet je wat?

Het kan me geen moer schelen.

Ze hebben al aangekondigd dat ik mijn universiteitsjaren bij hen zal moeten doorbrengen. Het is oorlog.

Ik voel me opgesloten in mijn eigen leven, bedrukt door hun regeltjes, hun paranoia en hun angsten. Ik ben zeven-tien. Ik zou me moeten verheugen op het laatste jaar van de middelbare school. Ik zou nu omringd moeten zijn door vriendinnen, met leuke jongens uitgaan en de tijd van mijn leven hebben.

Ze zeggen dat het hierna alleen maar minder wordt, en

dat is deprimerend, want als dit de beste jaren van mijn leven moeten zijn, hoe klote zal het dan nog worden?

‘Hoe heet je eigenlijk?’ vraagt het blonde meisje.

‘Beth. Jij?’

‘Ashleigh, maar zeg maar Ash.’ Ze wijst naar voren. ‘Dat zijn Kylie en Max. We zitten allemaal op Lexington High. Derdejaars dit jaar.’

‘Ik begin aan mijn laatste jaar in Darling,’ zeg ik.

Haar rood gestifte lippen vertrekken een beetje snerend. ‘Ah, oké. Je bent een Darling-meisje.’

Ik kom in opstand tegen die implicatie. ‘Niet iedereen in Darling is rijk, weet je.’ Ik lieg niet; mijn ouders zijn beslist niet zo rijk als sommige andere families in de stad. Maar de middenklasse buitenwijk waar we wonen is veilig en rustig.

Het feestje waar we heen gaan is in Lexington Heights, of Lex, zoals de bewoners het noemen, een arbeiderswijk waar de huizen kleiner zijn, de mensen armer en de jeugd wilder. In Darling worden naast hasj ook coke en molly gebruikt, maar in Lex krijg je eerder meth aangeboden.

Mijn ouders zouden flippen als ze wisten dat ik hier was. Scarlett kreeg al bijna een paniekaanval toen we vanavond in Lexington moesten tanken.

‘Wat deed je eigenlijk in Lex op een zaterdagavond?’ Kylie draait zich om op de voorstoel om me die vraag te stellen. ‘Was je op zoek naar partydrugs?’

Ik haal mijn schouders op. ‘Ik wil me gewoon vermaken voordat de school weer begint.’

Max joelt luid. ‘Een meid naar mijn hart! Hoe heet je ook alweer, feestbeest?’

‘Beth,’ herhaal ik.

‘Beth.’ Hij rijdt met één hand en steekt zijn andere hand naar mij uit. ‘Geef me een high five, Bethie. We gaan feesten.’

Ik geef opgelaten een mep tegen zijn hand en forceer een glimlach. Plotseling voel ik me heel rot omdat ik Scarlett

heb laten staan, maar ik druk het schuldgevoel weg totdat het diep begraven en vergeten is. Bovendien vond ze het uiteindelijk wel goed dat ik ging, ook al denk ik niet dat ze het helemaal snapt.

Scars ouders zijn cool. Ze zijn ontspannen en grappig en geven haar zo veel vrijheid dat ze niet eens weet wat ze ermee moet doen.

Ik snap het. Ik snap het totaal. Echt. Mam en pap hebben een dochter verloren. Ik heb een zus verloren. We hielden allemaal van Rachel en we missen haar, en niemand meer dan ik. Maar het ongeluk van mijn zus was niet meer dan dat: een ongeluk. En de verantwoordelijke is ervoor gestraft. Dat is toch alles waar we om kunnen vragen? Rachel komt nooit meer terug, want zo werkt het leven niet, maar het recht heeft gezegevierd, voor zover dat mogelijk was.

En ik leef nog. Ik leef nog en ik wil leven.

Is dat zo vreselijk?

‘We zijn er!’ kondigt Ashleigh aan.

Max parkeert tegenover een smal huis met een gevel van witte planken en een overwoekerde voortuin vol tieners. Bierflesjes en joints worden openlijk doorgegeven, alsof niemand ermee zit dat er een politiewagen kan langsrijden.

‘Van wie is dit huis?’ vraag ik.

‘Van Jack,’ antwoordt Ash verstrooid. Ze heeft het te druk met zwaaien naar een paar meiden in de voortuin.

‘Zijn zijn ouders thuis?’

Kylie snuift. ‘Eh, nee.’

Oké dan.

We stappen uit de Jeep en lopen door de drukte naar de voordeur. Kylie en Max verdwijnen zodra we binnen zijn. Ashleigh blijft bij mij. ‘Kom, we halen iets te drinken!’ zegt ze.

Ik kan haar amper horen bij de oorverdovende hiphop waarvan de muren trillen. Het huis is barstensvol mensen en ik ruik een mengeling van parfum, bodyspray, zweet en oud

bier. Niet helemaal mijn scene, maar de baslijn is vet en de mensen hier zien er best vriendelijk uit.

Ik had half verwacht vuistgevechten en seksende stelletjes in de gangen te zien, maar er wordt vooral gedanst en gedronken en heel hard gepraat.

Ash trekt me mee naar een kleine keuken met linoleum op het aanrecht en ouderwets behang aan de muren. Een stuk of vijf jongens staan bij de geopende hordeur en roken een joint.

‘Harley!’ gilt ze blij. Ze springt naar voren en slaat haar armen om een van de jongens heen, die zich van het groepje losmaakt. ‘Oh my God! Sinds wanneer ben jij terug?’

De lange jongen tilt haar op en geeft haar een heel vochtig uitzierende zoen recht op haar mond. Ik denk dat hij high is, want zijn ogen zijn glazig. Opgelaten leun ik tegen het aanrecht en doe alsof ik hier thuishoor. Dit is wat ik wil, hou ik mezelf voor. Een vet feest waar mijn ouders een hartverzakking van zouden krijgen.

‘Gisteravond heel laat,’ zegt hij. ‘We zijn alleen even gestopt om te eten in Chicago en zijn verder in één ruk doorgereiden. Marcus zei dat hij liever de hele nacht doorreed dan te betalen voor een motel.’

‘Je had me vanochtend meteen moeten bellen,’ klaagt Ash.

Hij gooit een arm om haar schouder. Is hij haar vriendje? Ze heeft ons nog niet aan elkaar voorgesteld, dus ik heb geen idee. ‘Ik ben nog maar iets van een uur wakker,’ zegt hij lachend. ‘Anders had ik je wel gebeld.’ Hij knijpt zijn ogen tot spleetjes. ‘Heb je Lamar al gezien?’

‘Nee. Ben ik ook niet van plan.’

‘Tonya zegt dat ze hem gisteravond met Kelly bij de overdekte winkelgalerij zag.’

‘Fijn voor Kelly. Ik kan niet wachten tot Lamar die slet dumpst, net zoals Alex heeft gedaan.’

Harley. Marcus. Tonya. Kelly. Lamar. Alex.

Wie zijn al die mensen? Ik sta daar bij het aanrecht en voel

me steeds minder op mijn gemak, terwijl Ashleigh en haar misschien-vriendje elkaar willekeurige namen toegooien.

Ik kijk om me heen. Ash en Harley zijn nog steeds bijna ruziënd in gesprek over hun vrienden. Het maakt niet uit. Ik ben hier niet om roddels te horen. Ik ben het zat om passief te zijn, om me te laten besturen. Drie jaar lang heb ik gedaan wat me gezegd werd, heb ik de keuzevakken gevolgd die me werden aanbevolen en het baantje aangenomen dat mijn ouders voor me hadden geregeld.

En wat is mijn beloning?

Vier jaar strafverlenging. De celdeur werd al dichtgesmeten voordat ik de kans had om naar buiten te stappen. Ik kijk naar het kratje bier. Ik zou dronken kunnen worden, maar dat is te makkelijk. Ik zou high kunnen worden, maar dat is te gevaarlijk. Ik moet iets tussen high en dronken in vinden, waar ik blij van word en mijn ouders kwaad.

Een flits van beweging trekt mijn aandacht, en ik kijk om en zie een heel knappe jongen tegen de deurpost van de keuken leunen. Hij heeft de donkerste blauwe ogen die ik ooit heb gezien. Ze zijn prachtig. In zijn linkerwenkbrauw zit een gleufje. Van een afstandje lijkt het een litteken. Of een epileerongelukje, maar hij lijkt me niet het type dat aan *manscaping* doet.

Hij heeft donkerblonde stoppels op zijn kin, waardoor hij er ouder uitziet dan alle andere jongens hier. Geen van de jongens in de keuken heeft gezichtsbeharings, ook Harley niet.

En ze zijn lang niet zo groot als Blauwoog, of zo gespierd, of zo aantrekkelijk.

Hij. Hij is wat ik nodig heb. Een heel slechte jongen die me meeneemt op een heel slecht pad.

Een gevoel van macht bekruipt me. Hier zouden mijn ouders het allerkwaadst om worden. Alle tieners drinken, maar een willekeurige vreemde versieren? Mijn fatsoenlijke moeder zou gek worden.

Inwendig wrijf ik genietend in mijn handen en begin met plannen maken. Hij maakt geen oogcontact met me, maar hij kijkt ook niet naar iemand anders; jongen of meisje. Hij is niet hooghartig of zo, maar er is een afstand tussen hem en de anderen. Alsof ze hem niet durven te benaderen. Hij heeft een coole en beheerste uitstraling.

Precies wat ik niet ben.

Ik kijk naar mijn gescheurde skinny jeans en lichtgele haltertopje om na te gaan of mijn gulp dichtzit en mijn borsten voldoende bedekt zijn. Ik ben niet het mooiste meisje hier, maar hij is alleen en ik ook.

En als hij nee zegt, wat dan nog? Ik zie hem hierna toch nooit meer.

De hele opzet van vanavond was om dingen te doen die ik anders nooit zou doen. Om iets van het echte leven te proeven.

‘Wie is je vriendin?’

Ik schrik bij het horen van Harleys stem. Hij heeft me eindelijk opgemerkt. ‘Hoi,’ zeg ik, terwijl ik mijn blik van Blauwoog losruk en naar Harley lach. ‘Ik ben Beth.’

‘Harley.’ Hij laat Ashleigh los en stapt naar me toe voor een knuffel. Harley is blijkbaar een knuffelaar. ‘Aangenaam. Wil je high worden?’

‘Eh, misschien later?’ zeg ik cool, in de hoop dat hij de blos op mijn wangen niet ziet waardoor hij zou snappen dat ik nog nooit wiet heb gerookt.

‘Ja, laten we dat voor later bewaren,’ beaamt Ash tot mijn grote opluchting. ‘Kom, we gaan dansen.’ Ze stapt naar me toe en haakt haar arm door de mijne.

Dansen? Ik kijk even snel naar de deur, maar zie dan dat Blauwoog weg is. Ik ben teleurgesteld en vraag me af waar hij heen is gegaan. Misschien is hij ook op weg naar de dansvloer... Eh, nee. Hij leek me niet het soort jongen dat gaat staan dansen op een technobeat. Daar is hij veel te intens

voor. De meeste jongens dansen trouwens niet. Dat vinden ze niet cool.

‘Kom mee,’ zegt Ash, en ze trekt aan mijn arm.

Ik parkeer Blauwoog even. Ik ga eerst dansen met Ashleigh, en daarna ga ik achter hem aan. Mijn nieuwe vriendin sleept me mee naar de woonkamer, waar de muziek harder en de temperatuur hoger is. Ik begin te zweten, maar dat geeft niet, want iedereen zweet. Ash geeft met haar kont een zet tegen mijn heup, en we lachen en zwaaien met ons haar en dansen tot we buiten adem zijn.

Dit is wat ik vanavond wilde. Lol hebben en me jong voelen en niet nadenken over het feit dat mijn leven een grap is. Ik heb geen leven. Ik mag niet naar feestjes, alleen naar de huizen van mijn vrienden, en dan nog alleen als hun ouders thuis zijn.

Dat rondrijden met Scarlett vanavond was al een grote zonde.

Scars ouders wisten dat ook, want mijn ouders zijn gênant uitgesproken over hun regels tegenover de ouders van al mijn vriendinnen. Ik denk dat Scars moeder medelijden met me heeft. Toen Scar en ik de deur uit liepen, deed mevrouw Holmes alsof ze niets in de gaten had. Dat vond ik tof van haar.

En dit is geweldig. De muziek en het lawaai en deze kamer vol vreemden die me niet kennen. Niemand weet van Rachel. Niemand heeft medelijden met me. Het kan niemand iets schelen.

Ik gooi mijn haar naar achteren en bots nog een keer met mijn heup tegen die van Ash.

Dan haper ik als ik weer een glimp van Blauwoog opvang.

Dit is het lot. Het was voorbestemd dat wij elkaar vanavond zouden ontmoeten.

Hij loopt naar een hoekbank en buigt zich naar voren om iets tegen een gedrongen gozer in een rood T-shirt te zeggen. Zijn haar is langer dan ik aanvankelijk had gezien: het krult

om zijn oren en valt over zijn voorhoofd. Die asblonde kleur is bijna dezelfde als van mijn haar.

Ik grijp Ash' arm. 'Wie is dat?'

'Wat?' roept ze over de beat heen.

Ik praat vlak bij haar oor. 'Wie is dat?' herhaal ik luider. 'Die jongen bij de bank.'

Ze fronst. 'Welke?'

Ik kijk om en onderdruk een kreun. Hij is weer weg! Wat krijgen we nou? Die jongen verschijnt en verdwijnt als een ninja. Deze keer laat ik hem niet weggomen.

'Ik moet plassen,' zeg ik tegen Ashleigh.

Ze knikt, draait zich om en danst verder met iemand anders. Ik loop de drukte uit. Blauwoog leunt weer tegen de deurpost van de keuken.

Ik haal diep adem en dwing mezelf om naar hem toe te lopen. Ik heb nog nooit een jongen versierd. Dit wordt een ramp.

Op een tafel staat een rijtje shotglazen. Ik grijp er een en drink het leeg. Het is een smerig goedje en het brandt door mijn keel naar beneden. Ik sla een hand over mijn mond om een hoest binnen te houden. Over mijn hand heen kijk ik in de ogen van Blauwoog.

Met een moed waarvan ik niet wist dat ik die had, pak ik nog twee glaasjes en neem ze mee. 'Je ziet eruit alsof je wat te drinken kunt gebruiken,' zeg ik, terwijl ik hem er een aanbied.

Hij pakt het aan. 'Jij ziet eruit alsof je nog nooit een shotje had gedronken.'

Ik ben blij dat het hier donker is, zodat niemand me kan zien blozen. 'Neuh, ik drink ze wel vaker,' lieg ik.

'Mmm-hmm,' zegt hij voordat hij het glaasje aan zijn lippen zet. Hij drinkt het leeg en stopt het lege glaasje in de zak van zijn spijkerbroek. Mijn ogen dwalen omlaag en schieten dan weer omhoog, en ik zie dat hij me verward aankijkt. 'Weet je wie ik ben?' vraagt hij.

Ik ga met mijn tong over mijn onderlip en vraag me af wat ik moet zeggen. Is hij beroemd? Ik wil niet oncool overkomen. ‘Natuurlijk.’ Ik haal zo achteloos mogelijk mijn schouder op. ‘Iedereen hier toch?’

Er gaat iets duisters over zijn gezicht. ‘Ja, waarschijnlijk wel. Maar jij staat met me te praten. Brengt me drankjes.’ Hij tikt tegen mijn shotglas.

‘Zoals ik al zei, je zag eruit alsof je het kon gebruiken.’

Hij wrijft met zijn hand over zijn gezicht. De donkere schaduw is weg, maar is vervangen door een vermoeide uitdrukking. ‘Dat zal ook wel waar zijn. Dus wat doe jij hier? Wilde je het ruige leven eens bekijken?’

Die laatste zin wordt met grote minachting uitgesproken. Intuïtief weet ik dat de waarheid niet mijn vriend is, want als ik toegeef dat ik hierheen ben gekomen om mijn ouders kwaad te maken, verdwijnt Blauwoog, en dat wil ik niet.

Niet omdat ik denk dat dit de perfecte manier is om wraak te nemen op mijn ouders, maar omdat hij iets interessants heeft. Omdat ik hem wil leren kennen. Omdat ik wil dat hij mij wil leren kennen.

Ik kan hem de echte reden niet vertellen, maar ik kan wel eerlijk zijn, hoe gênant dat ook is. ‘Mag ik een knappe jongen niets te drinken brengen? Ik probeerde al eerder je aandacht te trekken, maar je verdween. Toen stond je hier in je eentje en besloot ik het erop te wagen. Als jij dat ruig leven noemt, dan ga je zeker niet zo vaak uit.’

Hij houdt zijn hoofd schuin. ‘Is dat een grap?’

‘Ja. Maar niet zo’n goeie, want je lacht niet.’

Ik staar naar het glaasje in mijn hand. Dit ging nog slechter dan ik had verwacht.

Hij zucht diep. ‘Omdat ik waardeloze *people skills* heb. Grap of niet, we weten allebei dat ik de afgelopen drie jaar niet veel ben uitgegaan.’

Ik heb geen idee wat hij daarmee bedoelt, maar aangezien

ik al heb gedaan alsof ik alles over hem weet, kan ik moeilijk om uitleg vragen. ‘Heb je liever dat ik wegga?’

‘Nee, blijf.’ Zijn mondhoek krult omhoog. ‘Ik zal niet liegen. Dit is allemaal heel goed voor mijn ego.’

‘Niet voor het mijne,’ geef ik een beetje kregelig toe.

De halve glimlach wordt een hele en mijn adem stokt als ik zie hoe knap hij is.

‘Meisjes zo mooi als jij zeggen niet eens hallo tegen me.’

Mijn hart maakt een sprongetje en ik ben zo met stomheid geslagen dat er geen grappig weerwoord bij me opkomt.

Hij trekt opgelaten zijn hoofd tussen zijn schouders. ‘Te afgezaagd?’

Ik vind mijn stem terug. ‘Te gaaf. Ik krijg nog zo’n opgeblazen ego dat ik niet eens meer in dit huis pas.’

‘Dan smeren we hem.’

‘Wat?’ Mijn ogen worden groot. ‘Waarheen?’

‘Gewoon naar buiten. Ik ben graag buiten.’

‘Ik ook.’

Hij steekt zijn hand uit. Ik leg de mijne erin. Zijn lange vingers krullen om mijn hand. Tegen mijn handpalm voel ik hard eelt. We zetten de shotglazen op het aanrecht als we erlangs lopen. Ik heb nu geen alcohol nodig. Ik hou de hand vast van de knapste jongen ter wereld en heb het gevoel dat ik zweef.

We lopen door de drukte. Sommige mensen staren naar ons. Ik til mijn kin op. Ja, die hottie is van mij.

Buiten zijn minder lawaai en minder mensen. Hij leidt me mee over het terras in de richting van een schuurtje.

‘Is dat waar je de lijken bewaart?’ grap ik.

Hij blijft plotseling staan. ‘Je houdt wel van zwarte humor, hè?’

Die opmerking doet me denken aan de hysterische lach die in mijn keel opborrelde tijdens Rachels begrafenis. Dat ik mijn handen voor mijn gezicht sloeg om te voorkomen

dat het naar buiten kwam en iedereen dacht dat ik huilde. Dat was niet zozeer zwarte humor als wel een verdedigingsmechanisme.

‘Ik lach liever dan dat ik huil,’ beken ik. ‘Ik huil te gemakkelijk. Dat haat ik aan mezelf.’

Hij laat zich op het gras zakken. ‘Dat is geen slechte filosofie: liever lachen dan huilen.’

‘Ik wou dat ik mijn tranen beter kon beheersen. Het is frustrerend als iedereen denkt dat ik droevig ben terwijl ik eigenlijk kwaad ben.’ Ik laat me naast hem zakken en vraag me af waarom ik hem dit vertel. Dus hou ik mijn kop en luister naar de krekels, terwijl achter ons de gedempte muziek vanuit het huis nog te horen is.

‘Heb je ook een naam?’ vraagt hij plagend.

‘Beth.’

Hij harkt met zijn hand door zijn slordige haar. Het ontgaat me niet hoe zijn biceps opbolt bij die beweging. Hij heeft prachtige armen. Gebeeldhouwd. ‘Ik ben Chase.’ Hij kijkt me aan. ‘En ik heb nog steeds het idee dat jij te goed bent om hier met mij te zitten.’

‘Je houdt me niet tegen,’ merk ik op. ‘Wil je dat ik wegga?’

‘Nee, dat wil ik niet.’ Hij zucht weer, en even tekent zijn perfecte lichaam zich af onder het dunne katoen van zijn T-shirt.

Jemig, wat is hij prachtig.

‘Mooi is het hier, hè?’

Ik kijk naar de nachthemel en dan naar Chase’ opgewende gezicht. Het is zo bewolkt dat je de maan amper kunt zien, laat staan de sterren. ‘Jawel.’ Hij is mooi. De hemel? Gaat wel.

Hij grinnikt zachtjes. ‘Al zou het pijpenstelen regenen, dan nog zou ik blij zijn.’

‘Ik ook.’ Omdat ik bij jou ben, denk ik. Ik heb me al weken of misschien maanden niet meer zo goed gevoeld. Die ruzie met mijn moeder lijkt een nare herinnering van lang geleden.

Zijn hand leunt tussen ons in op de grond. Ik schuif de mijne dichterbij tot onze pinken elkaar raken. ‘Wat heb je lange vingers.’

Hij draait zijn hoofd weg van de lucht en kijkt ernaar. ‘Misschien heb jij gewoon korte vingertjes.’

‘Ik heb heel normale handen.’

‘Laat eens kijken.’ Hij legt zijn hand over de mijne, waardoor mijn vingers verdwijnen.

Mijn hart begint wild te kloppen en ik krijg een droge mond.

Er beginnen lichaamsdelen te tintelen waarvan ik niet wist dat ze konden tintelen.

‘Ga je me zoenen?’ laat ik me ontvallen.

Zijn lippen plooiën weer in die prachtige glimlach. ‘Ja, ik denk van wel. Vind je dat oké?’

Ik knik.

‘Ik heb het lang niet gedaan,’ bekennt hij.

Zijn eerlijkheid brengt me van mijn stuk. ‘Ik ook niet.’

‘Mooi.’ Hij stopt een haarlok achter mijn oor. Hij komt dichterbij. ‘Dan kunnen we het samen verprutsen. Zeg het maar als ik iets fout doe.’

Hij legt zijn handpalm tegen mijn wang en streelt er zachtjes over. Heel langzaam komen zijn lippen naar de mijne toe.

www.defonteinkinderboeken.nl

Oorspronkelijke titel: *One Small Thing*

Verschenen bij Timeout LLC

© 2018 Erin Watt

Voor deze uitgave:

© 2019 Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vertaling: Lia Belt

Omslagontwerp: Bert Holtkamp

Grafische verzorging: Crius Group

Uitgeverij De Fontein vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch door fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

ISBN 978 90 261 4916 0 (e-book 978 90 261 4917 7)

NUR 285